

Psykotterapi som behandlingsform

Curt Åmark

Är samtalsterapi en behandlingsmetod vid sjukdomar av olika slag? Kan man prata bort sjukdom? Är det adekvat och försvarligt att samtala med terapeutiska intentioner? Kan personer, som inte är medicinskt utbildade, uppträda som behandlingspersonal?

Ibland frågar vi psykiatriker oss: vad gör psykologen, vad gör socialarbetaren, vad gör familjerådgivaren, vad gör prästen? Kan vi få hjälp av dem och hjälp på rätt sätt? Kan vi utnyttja sjuk-

sköterskor, arbetsterapeuter, avdelningspersonal för psykotterapi?

Det är detta vi här vill belysa — först genom att ta upp frågorna om hur det bör gå till, vilka metoder vi använder, hur vi bär oss åt.

En viktig frågeställning är också indikationer och kontraindikationer.

Vilka resurser ger oss samhället, vilka är utbildningsresurserna?

Vad gör psykologen?

Fil. dr OLENA SENNTON har arbetat mest som skol- och barnpsykolog. Sedan 1959 psykolog vid Långbro sjukhus, arbetar med personlighetsdiagnostik med projektiva metoder. Också haft psykotterapeutiska uppgifter på senare år, både individual- och grupperapi. Studerat i USA ett år och bl.a. deltagit i projekt som rörde diagnostik och psykotterapi.

Olena Sennton

Ett sätt att generellt belysa vad som händer i en psykotterapi eller samtalsterapi är att tänka sig denna som en kommunikationsprocess. En individ,

nämligen psykotterapeuten, försöker förstå men också influera en annan individ, dvs. patienten eller klienten. Kommunikationsforskningen, ett viktigt fält inom den moderna psykologin, har givit några tämligen entydiga resultat, som kan ha en viss praktisk betydelse i detta sammanhang.

¹⁾ Symposium vid Svenska psykiatriska föreningens möte i Jönköping okt. 1967.